

3.

Китка отъ Балкана

Съсь позволенъе на Зевеса  
Прочюль ся беше гласъ въ Одеса,  
Че красна китка отъ Балкана,  
Отъ хубавы цвѣтя събрана,  
Ще да ся скоро появи.

Зарадвали ся Българетѣ,  
Съсь радость смѣтали тѣй дныгѣ,  
Кога по скоро да я видятъ,  
Замыслили да я поливатъ,  
На много време да цвѣти.

Нъ на токо речи година,  
И още повѣче ся мина,  
Отъ както тя не ся являва;  
Какво горката е станала?  
Да ли потънала въ морето?  
Нъ на надникна отъ небето  
И тихомъ менъ прошьпна днесъ  
На дѣсното ухо Зевесъ:  
Че мышката я ушъ грабнала,  
А нея котката изяла.

---